

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobkyně: **Greenfin a.s.**, se sídlem Pod Višňovkou 1662/27, Praha 4, zast. Mgr. Vitem Kučerou, advokátem se sídlem Obrovského 2407, Praha, proti žalovanému: **Ústřední inspektorát Státní zemědělské a potravinářské inspekce**, se sídlem Květná 504/15, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 12. 2018, č. j. SZPI/AS 106-17/2018, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 19. 9. 2019, č. j. 11 A 23/2019 - 44,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 19. 9. 2019, č. j. 11 A 23/2019 - 44, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím Státní zemědělské a potravinářské inspekce, inspektorátu v Praze, ze dne 17. 9. 2018, č. j. SZPI/AS 106-14/2018, byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání přestupku podle § 11 odst. 1 písm. c) zákona č. 146/2002 Sb., o Státní zemědělské a potravinářské inspekci a o změně některých souvisejících zákonů, ve spojení s čl. 10 odst. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1924/2006, ze dne 20. 12. 2006, o výživových a zdravotních tvrzeních při označování potravin (dále jen „nařízení“), za což jí byla podle § 17f písm. c) zákona č. 110/1997 Sb., o potravinách a tabákových výrobcích a o změně a doplnění některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o potravinách“), uložena pokuta ve výši 100 000 Kč. Žalovaný v záhlaví citovaným rozhodnutím rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zčásti zrušil a výrok I. tohoto rozhodnutí změnil v části týkající se uložené pokuty. Ve zbývajících částech rozhodnutí potvrdil.

[2] Podstatou sporu je výklad čl. 10 odst. 3 nařízení, podle kterého odkaz na obecné, nespécifické příznivé účinky živiny nebo potraviny na celkové dobré zdraví a duševní a tělesnou pohodu je přípustný pouze tehdy, pokud je doplněn zvláštním (specifickým) zdravotním tvrzením, které je uvedeno v seznamech podle čl. 13 nebo 14 nařízení;

podrobnosti k užití čl. 10 odst. 3 nařízení stanoví Prováděcí rozhodnutí Komise č. 2013/63/EU, ze dne 24. 1. 2013, kterým se přijímají pokyny pro provádění zvláštních podmínek pro zdravotní tvrzení stanovených v článku 10 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1924/2006 (dále jen „prováděcí rozhodnutí“). Žalovaný v napadeném rozhodnutí poukázal na skutečnost, že zdravotní (resp. výživová) tvrzení nejsou povinnými údaji, avšak pokud se provozovatel potravinářského podniku dobrovolně rozhodne, že je použije, musí je uvést do souladu s příslušnými právními ustanoveními vyplývajícími jak z nařízení, tak z prováděcího rozhodnutí a Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1169/2011, ze dne 25. 10. 2011, o poskytování informací o potravinách spotřebitelům, o změně nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1924/2006 a (ES) č. 1925/2006 a o zrušení směrnice Komise 87/250/EHS, směrnice Rady 90/496/EHS, směrnice Komise 1999/10/ES, směrnice Evropského parlamentu a Rady 2000/13/ES, směrnic Komise 2002/67/ES a 2008/5/ES a nařízení Komise (ES) č. 608/2004. Ze správního spisu bylo zřejmé, že stěžovatelka uváděla do oběhu doplněk stravy označený jako GS Extra Strong Multivitamin, 60 + 30 tablet, jehož obal se skládal z papírové skládačky a uvnitř uloženého příbalového letáku. Na skládačce, která je primárním zdrojem informací pro spotřebitele, byly uvedeny piktogramy se zobrazením:

- kloubu (na červeném podkladu) s textem „Zdravé kosti“,
- tváří s vlasy (na oranžovém podkladu) s textem „Vlasy, kůže, nehty“,
- slunce (na zeleném podkladu) s textem „Vitalita“,
- štít s křížem (na tmavě zeleném podkladu) s textem „Imunitní systém“,
- srdce s kardio křivkou (na modrém podkladu) s textem „Srdce a cévy“,
- mozku (na tmavě modrém podkladu) s textem „Nervová soustava“,
- oka (na fialovém podkladu) s textem „Oči“
- a vykřičníku (na červeném podkladu) s textem „Environmentální stres“.

Uvedené piktogramy byly prvostupňovým orgánem vyhodnoceny jako nespecifická (obecná) zdravotní tvrzení, s čímž žalovaný souhlasil. Správní orgány ze znění čl. 10 odst. 3 nařízení ve spojení s prováděcím rozhodnutím dovodily, že při odkazování na nespecifické (obecné) příznivé účinky na zdraví je povinné tyto odkazy doprovodit zvláštním zdravotním tvrzením ze seznamu schválených zdravotních tvrzení, které má být uvedeno v blízkosti tvrzení nespecifických, což stěžovatelka nesplnila, neboť specifická zdravotní tvrzení uvedla až do příbalového letáku namísto toho, aby byla uvedena přímo na obalu doplňku stravy spolu se shora uvedenými piktogramy (nespecifickými zdravotními tvrzeními). Žalobkyně se tedy dopustila spáchání přestupku, neboť porušila povinnosti plynoucí z přímo použitelného předpisu (nařízení).

[3] Žalobu proti napadenému rozhodnutí Městský soud v Praze shora citovaným rozsudkem zamítl. Žalobkyně nesouhlasila se závěrem žalovaného, podle kterého užila na obalu doplňku stravy nespecifická zdravotní tvrzení, která nebyla v souladu s právními předpisy doplněna o specifická zdravotní tvrzení; záměrem normotvůrce podle ní nebylo stanovení striktní povinnosti umístit specifická zdravotní tvrzení „bezprostředně“ vedle tvrzení nespecifických, ale pouze stanovení možnosti (doporučení), jak by umístěna být měla - „vedle“ nebo „za ním“. Správní orgány podle

pokračování

ní nepřihlédly ani k tomu, že zdravotní tvrzení může být uvedeno na „označení“, přičemž poukázala na výklad tohoto pojmu a konstatovala, že informace byly spotřebiteli poskytnuty v příbalovém letáku, který požadavkům plynoucím z výkladu tohoto pojmu v nařízení i prováděcím rozhodnutí odpovídal.

[4] Námitky neshledal soud důvodnými; poukázal na závěry plynoucí z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2008, č. j. 7 As 48/2008 - 72, které se daly přiměřeně použít i v nyní posuzované věci, a zdůraznil zejména definici „průměrného spotřebitele“ judikovanou Nejvyšším správním soudem i Soudním dvorem Evropské unie, přičemž poukázal na nutnost posuzovat sdělení vůči průměrnému spotřebiteli v celkovém kontextu a vyznění. Městský soud se ztotožnil s tím, že informace o specifických zdravotních tvrzeních k jednotlivým piktogramům a slovním spojením vyobrazeným na obale (nespecifickým tvrzením) nebyly poskytnuty spotřebiteli na primárním obalu doplňku stravy. Na věci nemohla nic změnit ani skutečnost, že specifická zdravotní tvrzení byla v příbalovém letáku vloženém uvnitř papírového obalu (skládačky). Nebylo pochyb o tom, že piktogramy (nespecifická zdravotní tvrzení) byly primárním zdrojem informací pro spotřebitele a umístění specifických zdravotních tvrzení až v příbalovém letáku v daném případě nenaplnilo pojem „v bezprostřední blízkosti“, neboť průměrný spotřebitel neměl v případě svého zájmu úplnou a právními předpisy požadovanou informaci o obsahu a vlastnostech doplňku stravy k dispozici dříve, než rozložil papírový obal a mohl je z něj získat. Městský soud nevyhověl ani požadavku žalobkyně, aby v případě nevyhovění námitkám uvedeným v žalobě upustil od uložení trestu, neboť úvahu správních orgánů týkající se uložení sankce považoval za logickou a racionální, přičemž poukázal na to, že přihlížely k významu státem chráněného zájmu (ochraně zdraví spotřebitelů a ochraně práva na informace o potravinách) i k následkům protiprávního jednání spočívajícím v možném ekonomickém poškození spotřebitelů.

II. Argumenty kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[5] Proti rozsudku městského soudu podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[6] Stěžovatelka namítala, že městský soud nekriticky navázal na shodný postup správních orgánů a dopustil se nezákonně extenzivního výkladu. Již v žalobě namítala skutečnost, že při aplikaci nařízení je nutné zohlednit i prováděcí rozhodnutí, jehož účelem je upřesnit primární normu (nařízení) a sjednotit její výklad a praktické použití ze strany správních orgánů. Z prováděcího rozhodnutí podle ní neplyne povinnost uvést specifická zdravotní tvrzení v „bezprostřední blízkosti“ zdravotních tvrzení nespecifických, jak požadovaly správní orgány, ale plyne z něj pouze doporučení, kam by měla být specifická tvrzení umístěna, pokud uvádí, že *„Pro účely nařízení by zvláštní schválené zdravotní tvrzení, které doprovází sdělení odkazující na obecné, nespecifické příznivé účinky na zdraví, mělo být uvedeno „vedle“ tohoto sdělení nebo „za ním.“* Z citovaného je zřejmé, že je dána pouze možnost a nikoli povinnost uvést specifická zdravotní tvrzení v soudem uváděné „bezprostřední blízkosti“ nespecifických zdravotních tvrzení. Městský soud se však s tímto rozdílem vůbec nevypořádal a stejně

jako správní orgány dovodil „absolutní povinnost“, aniž by tento svůj závěr řádně odůvodnil.

[7] Dle stěžovatelky prováděcí rozhodnutí obsahuje i určité vodítko pro to, kdy se doporučení přibližuje povinnosti; je tomu v případech, v nichž spotřebitelé z důvodu uvedení nespecifických zdravotních tvrzení mohli „očekávat, že daná potravinu má na zdraví jiné nebo lepší účinky než ty, které skutečně existují“. Průměrný spotřebitel ve smyslu dlouhodobě konstantní rozhodovací praxe však v žádném případě neočekává, že by (multi)vitamín měl jakékoli jiné účinky než ty, kterými skutečně disponuje. Je všeobecným povědomím, jaké jsou účinky vitamínu na lidský organismus, a proto se závěr soudu o tom, že by údajná absence specifického zdravotního tvrzení (přesněji uvedení informací v příbalovém letáku) ovlivnila úvahu spotřebitele v tom smyslu, zda si vitaminový doplněk stravy koupí, jeví jako čistě teoretický a nepodložený. Městský soud se podle ní nevypořádal se specifickými okolnostmi případu a pouze konstatoval správnost rozhodnutí správního orgánu; dopustil se tak nezákonného posouzení právní otázky a nedostatečně zdůvodnil své závěry, čímž založil nepřezkoumatelnost rozsudku.

[8] Městský soud se nevypořádal řádně ani s tvrzením, že nedošlo k zohlednění informace obsažené v prováděcím rozhodnutí, podle které může být zdravotní tvrzení uvedeno i na „označení“, přičemž to může mít širší význam, než samotná etiketa, jelikož zahrnuje veškeré informace o dané potravine, které ji provázejí nebo na ni odkazují a které jsou určeny spotřebiteli. „Označení“ vymezuje prováděcí rozhodnutí jako jakákoli slova, údaje, ochranné známky, obchodní značky, vyobrazení nebo symboly, které se vztahují k určité potravine a jsou umístěny na obalu, dokladu, nápisu, etiketě, a to i krčkové nebo rukávové, které potravinu provázejí nebo na ni odkazují. Stěžovatelka z uvedeného dovodila, že uvedení specifických zdravotních tvrzení na „označení“ mohlo být uvedeno i v příbalovém letáku. Nebylo proto zřejmé, proč dospěl městský soud k závěru, že svou povinnost nesplnila. V příbalovém letáku je řada pro spotřebitele podstatných informací, se kterými by se měl před koupí seznámit, a proto nelze uzavřít, že se k nim před samotnou koupí nedostane. Poukázala i na skutečnost, že správní orgán v praxi považuje příbalový leták za součást obalů doplňků stravy, jestliže trestá za porušení související s uvedením určitých tvrzení právě v něm. Shrnuje, že ve věci bylo zřejmé, že specifická zdravotní tvrzení uvedla na označení doplňku stravy, ale dokonce se dobrovolně řídila doporučením zákonodárce o tom, že by specifické zdravotní tvrzení mělo být vedle nespecifického zdravotního tvrzení, a zákonné minimum překročila.

[9] Stěžovatelka nesouhlasila ani s posouzením materiální a formální stránky a závažnosti přestupku, neboť podle ní městský soud nezdůvodnil, v čem konkrétně byla spatřována byť jen možnost poškození ekonomických zájmů spotřebitelů, neboť ti by si koupili doplněk stravy (vitamín) z důvodu všeobecné známosti jeho účinků a takový produkt by za své peníze dostali. Nebylo ani zřejmé, jak mohlo být ohroženo zdraví spotřebitelů a právo na informace o potravinách, protože na označení doplňku stravy požadovaná specifická zdravotní tvrzení poskytla. Soud se spokojil s pouhým konstatováním, že k popsáním ohrožením došlo, aniž by rozvedl, z čeho takový závěr vyplynul, a dopustil se formalismu, neboť se vůbec nezabýval konkrétními okolnostmi posuzovaného případu, ale přistoupil k obecnému hodnocení, což je dlouhodobě

pokračování

kritizováno Nejvyšším správním soudem i Ústavním soudem. Z jejího jednání neměla být pro shora uvedené vyvozena jeho protiprávnost, natož na jeho základě uložena sankce.

[10] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se plně ztotožnil s odůvodněním napadeného rozsudku. Ke kasačním námitkám shrnul, že představují prosté popírání závěrů žalovaného a městského soudu a nepřinesly žádnou otázku, která by již nebyla v předchozím řízení řešena. Žalovaný proto zopakoval svou dřívější argumentaci, kterou uplatnil již v napadeném rozhodnutí a při jednání před soudem.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[11] Nejvyšší správní soud nenalezl žádné formální vady či překážky projednatelnosti kasační stížnosti, a proto přezkoumal jí napadený rozsudek městského soudu v rozsahu a v rámci kasační stížností uplatněných důvodů, zkoumaje přitom, zda napadené rozhodnutí či jemu předcházející řízení netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti [§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.].

[12] Kasační stížnost je důvodná.

[13] Nejvyšší správní soud se nejprve věnoval výtkám směřujícím k nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku; teprve pokud by jim nepřisvědčil, mohl by zkoumat další námitky, které směřují do právního posouzení věci samé. Nelze se totiž zabývat hmotněprávní argumentací, pokud přezkoumávané rozhodnutí soudu neobstojí ani po formální stránce - tedy pokud soud nevyčerpal celý předmět řízení, jak byl vymezen v žalobě, a ve svém rozhodnutí se nevypořádal se všemi žalobními námitkami. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je ostatně vadou tak závažnou, že se jí Nejvyšší správní soud musí zabývat i tehdy, pokud by to stěžovatel nenamítal, tedy z úřední povinnosti (srov. § 109 odst. 3 s. ř. s.).

[14] Jak je uvedeno již shora (odst. [2]), podstatou sporu byl výklad čl. 10 odst. 3 nařízení ve spojení s prováděcím rozhodnutím, resp. to, zda stěžovatelka postupovala v souladu s citovanými předpisy, pokud umístila specifická zdravotní tvrzení do příbalového letáku, namísto toho, aby byla umístěna v „bezprostřední blízkosti“ nespecifických zdravotních tvrzení (piktogramů) přímo na obalu doplňku stravy, jak požadovaly správní orgány, resp. i městský soud.

[15] Podle čl. 10 odst. 3 nařízení „[o]dkaz na obecné, nespecifické příznivé účinky živiny nebo potravin na celkové dobré zdraví a duševní a tělesnou pohodu je přípustný pouze tehdy, pokud je doplněn zvláštním zdravotním tvrzením, které je uvedeno v seznamech podle článku 13 nebo 14“.

[16] Z prováděcího rozhodnutí je mj. zřejmé, že „[...] při odkazování na obecné, nespecifické příznivé účinky na zdraví je povinné tyto odkazy doprovázet zvláštním zdravotním tvrzením ze seznamů schválených zdravotních tvrzení uvedených v rejstříku Unie. Pro účely nařízení by zvláštní schválené zdravotní tvrzení, které doprovází sdělení

odkazující na obecné, nespecifické příznivé účinky na zdraví, mělo být uvedeno „vedle“ tohoto sdělení nebo „za ním.“

[17] Z prováděcího rozhodnutí dále plyne, že: „Označení“ je definováno v čl. 1 odst. 3 písm. a) směrnice 2000/13/ES a čl. 2 odst. 2 písm. j) nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1169/2011 (3). Tato definice uvádí, že „označením“ se rozumí jakákoli slova, údaje, ochranné známky, obchodní značky, vyobrazení nebo symboly, které se vztahují k určité potravíně a jsou umístěny na obalu, dokladu, nápisu, etiketě, a to i krčkové nebo rukávové, které potravinu provázejí nebo na ni odkazují“.

[18] Stěžovatelka na citovanou právní úpravu odkázala, přičemž upozornila, že z ní není zřejmý úmysl normotvůrce stanovit povinnost uvádět specifická zdravotní tvrzení „bezprostředně“ v blízkosti nespecifických zdravotních tvrzení, ačkoli toto tvrzení správních orgánů městský soud nekriticky převzal, aniž by námitku uplatněnou v žalobě jakkoli posoudil.

[19] Nejvyšší správní soud tuto argumentaci stěžovatelky shledal důvodnou. Městský soud v napadeném rozsudku argumentuje tím, proč došlo k porušení zákonných povinností stěžovatelkou, a odkazuje přitom na judikaturu zdejšího soudu i Soudního dvora Evropské unie týkající se výkladu pojmu „průměrný spotřebitel“, avšak toto jeho vypořádání neposkytuje odpověď na námitku stěžovatelky, v níž poukázala na to, že z prováděcího rozhodnutí se podává nikoli to, že by bylo její povinností uvést „v bezprostřední blízkosti“ obecných zdravotních sdělení i zdravotní sdělení specifické (srov. zejména odst. [6]), ale pouze doporučení, že by specifické zdravotní tvrzení mělo být uvedeno „vedle“ tohoto sdělení nebo „za ním“. Městský soud sice v bodu 33. napadeného rozsudku konstatoval, že piktogramy jsou primárním zdrojem informací pro spotřebitele a že umístění specifických zdravotních tvrzení v daném případě nenaplnuje pojem „v bezprostřední blízkosti“ nespecifických zdravotních tvrzení, neboť průměrný spotřebitel neměl úplnou informaci o doplňku stravy dříve, než rozložil papírový obal, z uvedeného však není zřejmé, jak posoudil shora uvedenou námitku týkající se výkladu prováděcího rozhodnutí. Ačkoli zdůraznil skutečnost, že u reklamních a výživových tvrzení je nutné zkoumat a chápat celkové vyznění a celkový kontext slovní, grafické či zvukové složky, a je tedy nutné vycházet z toho, jak průměrný spotřebitel předmětné sdělení pochopí v jeho celku, ani ve spojení se shora uvedeným tato obecná argumentace neobstojí. Z uvedeného totiž není zřejmé, že by pouze na základě „celkového vyznění pro průměrného spotřebitele“ bylo možné dovodit povinnost uvádět specifická zdravotní tvrzení v těsné blízkosti nespecifických zdravotních tvrzení (zde na primárním obalu spolu s piktogramy).

[20] Bez dalšího není použitelná ani městským soudem uváděná judikatura, neboť na rozdíl od nyní souzené věci byl v tehdy posuzovaných případech zohledňován dopad sdělení (reklamy) týkajícího se možnosti záměny doplňku stravy za léčivo, tedy toho, jak působí taková reklama na průměrného spotřebitele, a zda jej může ovlivnit, zatímco v nyní souzené věci bylo předmětem sporu pouze to, kde má být umístěno specifické zdravotní tvrzení. Městský soud tedy kromě zdůraznění definice „průměrného spotřebitele“ nepřiblížil, jak by měla citovaná judikatura ovlivnit nyní projednávanou věc a věc neposoudil s přihlédnutím k jejím specifickým.

pokračování

[21] Obdobně platí shora uvedené i pro další námitku stěžovatelky, podle které městský soud nepodal odpověď ani na její další námitku týkající se pojmu „označení“ (srov. blíže odst. [8]), podle které splnila podmínky dané nařízením (resp. prováděcím rozhodnutím), pokud specifická zdravotní tvrzení umístila do příbalového letáku. Jak je zřejmé z výše citované právní úpravy, označením se rozumí jakákoli slova, údaje, ochranné známky, obchodní značky, vyobrazení nebo symboly, které se vztahují k určité potravíně a jsou umístěny na obalu, dokladu, nápisu, etiketě, které potravinu provázejí nebo na ni odkazují. Městský soud svou úvahu v zásadě shrnul do jediného posouzení, které mělo za účel komplexně a v souhrnu odpovědět na stěžovatelčinu argumentaci. Ačkoli judikatura zdejšího soudu připouští, že komplexní posouzení věci, aniž se soud konkrétně vyjádří ke každé dílčí námitce uplatněné v žalobě, je možné, nelze žalobní argumentaci pominout zcela. Z odůvodnění napadeného rozsudku je zřejmé, že městský soud neposoudil blíže stěžovatelkou přdestřenou argumentaci, podle které specifická zdravotní tvrzení mohou být uvedena na „označení“, které má širší význam než samotná etiketa, v dané věci na příbalovém letáku. Ani v tomto ohledu proto nemůže odůvodnění napadeného rozsudku městského soudu obstát, neboť patřičně nereaguje na stěžovatelkou uplatněnou argumentaci.

[22] Z podobných důvodů shledal důvodnou i závěrečnou argumentaci stěžovatelky týkající se posouzení námitky naplnění materiální a formální stránky přestupku a možného poškození spotřebitelů, neboť z odůvodnění napadeného rozsudku není zřejmé, že městský soud na námitky uplatněné v žalobě reagoval v dostatečném rozsahu. Stěžovatelka již v žalobě uvedla, že se neztotožňuje s tím, že by údajné protiprávní jednání dosahovalo „pomyslné střední závažnosti“, a to z důvodu, že nebyla prokázána schopnost poškodit spotřebitele; z takového jednání neměla být nikdy vyvozena protiprávnost, natož uložena sankce, a nebyla proto naplněna ani formální a materiální stránka přestupku. Městský soud k této argumentaci v bodě 37. napadeného rozsudku poukázal na odůvodnění správních rozhodnutí, přičemž se s nimi ztotožnil a jejich úvahy považoval v tomto ohledu za logické a racionální; konstatoval, že přihlížely na jedné straně k významu státem chráněného zájmu (ochraně zdraví spotřebitelů a ochraně práva na informace o potravinách) i k následkům protiprávního jednání spočívajícím v možném ekonomickém poškození spotřebitelů. Z odůvodnění ale není zřejmé, jak posoudil námitku stěžovatelky, podle které nebyla naplněna ani formální a materiální stránka přestupku a není ani jasné, jak uvažil o otázce možného poškození spotřebitelů. Pouhý odkaz na znění správních rozhodnutí a převyprávění jejich obsahu, s nimiž se ztotožnil, neposkytuje odpověď na konkrétně vznesenou námitku stěžovatelky. Námitka stěžovatelky, podle které se spokojil s pouhým konstatováním, že k popsanému ohrožení zájmů došlo, aniž by rozvedl, z čeho tento závěr vyplývá, a to jak po stránce právní, tak skutkové, je pro shora uvedené důvodná.

[23] Vzhledem k tomu, že zdejší soud shledal důvodnými námitky stěžovatelky co do nepřezkoumatelnosti, nemohl tyto námitky posuzovat v rozsahu nesprávného právního posouzení, které zároveň stěžovatelka namítala.

IV. Závěr a náklady řízení

[24] Jak se podává ze shora uvedeného, městský soud zatížil napadený rozsudek vadou nepřezkoumatelnosti, neboť nereagoval na námitky stěžovatelky, podle kterých splnila svou zákonnou povinnost uvést specifická zdravotní tvrzení na označení, jelikož není stanovena výslovně povinnost uvést je bezprostředně u nespecifických zdravotních tvrzení; zároveň neposkytl odpověď ani na námitky stěžovatelky týkající se naplnění materiálních a formálních znaků přestupku a teoretického poškození spotřebitelů. Městský soud proto v dalším řízení přezkoumatelným způsobem uváží o těchto konkrétních námitkách stěžovatelky.

[25] Nejvyšší správní soud vyhodnotil kasační stížnost jako důvodnou a rozsudek městského soudu proto zrušil podle § 110 odst. 1, věty první, s. ř. s. a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V tomto řízení bude městský soud vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu (§ 110 odst. 4 s. ř. s.) a rozhodne též o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 1. dubna 2021

JUDr. Radan Malík
předseda senátu